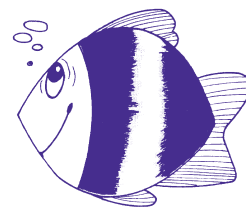

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

Beteljesedett!

Ezt az egy szót kaptam, hogy az idei húsvétnek ez legyen a vezérszava.

Éz a szó az utolsó Jézustól, a Nagypéntek kulcsszava.

Munkácsy Mihálynak van egy festménye, amit ma úgy ismerünk: *Golgota*. A művész eredetileg nem a helyszín nevét, a Golgotát, hanem Jézus utolsó szavát adta címnek: *Consummatum est!*, azaz magyarul: *Beteljesedett!* Azután a művészettörténészek egy csoportja Golgota névvel ismerteti meg ezt a nagyszerű képet.

A beteljesedett szó, Jézus szava többet sugall, mint maga helyszín megnevezése. Nem egy régi történetre gondolunk. Jézus a festményen él. Nem azért él, mint ha innen – emberileg nézve – még lenne visszaút! Munkácsy élő Krisztusa a korai bizánci ikonok teológiai tartalmához hasonlóan azt sugallja, hogy az élet nem szüntethető meg a test gyötrelmes halálával, bár a test földi szenvedése és halála is örök törvény. Azzal, hogy Munkácsy nem a lelkét kilehelt Jézust, hanem a súlyosan szenvedőt mutatja, talán ennek a történetnek az örök jelenidejűségét akarja érzékelteni.

Beteljesedett!

Ez a szó végigkíséri Jézus életét!

Születésekor beteljesedett az idő. Amikor Jézus megszületett, beteljesedett Isten ígérete, valóra vált a próféta szó: a Szentlélek teremtő erejével a Boldogságos Szűz Istenanyává lett. Amikor Jézus elkezdte nyilvános működését, Izajás tekercséből olvas fel: „*Ma beteljesedett az Írás, amit az imént hallottatok.*”

A Jelenések könyvében a trónon ülő mondja: „*Beteljesedett! Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég.*” (Jel 21,6)

Hogyan él tovább ez a szó bennünk, a krisztuskövetők lelkében? Az én szívemben, az én lelkemben folytatódik?

Az első vértanút, István diakónust a főtanács elé állították, mint Jézust, és ugyanazokkal a vádakkal léptek föl ellene. Beteljesedett rajta Krisztus ígérete: „*Mikor pedig a zsinagógába, elöljárók és hatóságok elé hurcolnak benneteket, ne aggódjatok azon, hogy hogyan és mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok, mert a Szentlélek megtanít benneteket abban az órában, hogy mit kell mondanotok.*”

Sokszor hallhatjuk a gondolat futtatást: a haldokló ember akár néhány pillanat alatt átéli egész földi életét. Film módjára pereg le előtte mindaz, ami vele történt. Jézus is átélhette ezt. Halálával minden beteljesedett, a művet bevégezte. Nem torzót hagyott hátra. Beteljesedtek az írárok: ezért könyvünk az Ószövetségi Szentírás. Beteljesedett a szenvedés: ő is kiitta a keserű poharat. Beteljesedett a bűn: ártatlanként feszítették őt keresztre. Beteljesedett irántunk való szeretete: életét adta barátaiért. Beteljesedett a megváltás: úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűen Fiát adta érte. Beteljesedett az Ószövetség: kezdetét vette az új és örök szövetség.

Jézus a teljesség elérésére buzdította követőit. Aki a kegyelem állapotában hal meg, teljes pályát futott be, akárhány évet élt.

Teljes életnek érezzük, amit eddig sikerült megélnünk? Vagyis ki mernénk mondani a szót? Beteljesedett! Ezért kérjük a mindennapi megtérés és az állhatatosság kegyelmét.

A fiatalon révbé ért szentekről mind elmondhatjuk, hogy teljes életet éltek. Gondoljunk csak magyar szentjeink, Imre, Margit vagy Erzsébet rövid, de igazán megélt, példaértékű életművére.

Tartalom

Beteljesedett! – húsvéti gondolatok Horváth Zoltán atyától	1	A Magyarországi Cursillo Mozgalom Nemzeti Titkárság üléséről	
Az előcursillo éve gondolatához 2. rész (Fabók Ildikó)	2	– beszámoló (Fabók Ildikó)	9
Cursillon voltunk – 88., 89. férfi, 92., 93. női cursillo beszámoló	3	Rendszeres régiós találkozók időpontjai	10
Isten vonzásában – beszélgetés új munkatársakkal	5	2017. cursillok időpontjai	11
Bemutatkozik a Vezetők iskolája háziasszonya – Solymosi Kati	8	Régiós Ultraya	
Vezetők iskolája – 2017. évi időpontok	8	– Magyar Szentek Temploma 2017. május 6.	12

Nem életkoruk szerint, hanem amit Krisztusért, a szegényekért, az egyházért tettek.

Beteljesedett! A Biblia mélyebb ismerete alapján ez a szó is azt tanúsítja, hogy Jézus a Krisztus. Az Élő Ige végső megidézésével a világ végezetéig tartó keresztény misszió forrását találjuk meg a keresztben, ahol Jézus utolsó szava elhangzik. Az Ige a megtestesülés titka által testté lett, a keresztthalál pillanatában pedig a test viszszaelégült Igévé, hogy a világ időbeli és térbeli végéig új népe között maradjon.

Beteljesedett! Új nép születik tehát, új nemzedékek felé indul az Ige. A születendő keresztény nép számára teljeseedik be,

válík igazzá a megváltás ígérete. Megvalósul az a nem evilágból való ország, amelynek királya Pilátus előtt állt, és akinek királyságát a kereszt felirata hirdette. Ebben az országban új ének hangzik föl: „*Méltó a Bárány, akit meg öltek, hogy övé legyen a hatalom (...) Méltó vagy Uram, mert megöltek, és saját véreddel megváltottál Istennek, minden törzsből, nyelvből, népből és nemzetből, és Istenünk királyságává és papjává tetted őket.*” (Jel 5,12; 9–10) Ez az új nép meg fogja érteni azt, amit a régi nép nem értett meg: ki volt, és miért lett az Isten emberré.

Én értem és te érted jött el, hogy életünk legyen és bőségben legyen!

Ezért lehet ezt a szót, viszont válasz és viszontszeretet nélkül magára hagyni? Nem!

Uram, Jézus Krisztus! Arra kérek, folytasd bennem is megváltásod szent művét. A szent titkokból részesedve legyen az egész életünk neked szent, jó illatú, és értelmes áldozat a világ dicsőségéért!

Így lesz színes, és pompás az egész teremtet világ!

De colores!

Horváth Zoltán
s/s plébános, Újpest

Az előcursillo éve gondolatához II.

Minden háromnapos cursillo rektora bevezetőjében elmond néhány fontos információt a cursillo keletkezéséről, ezek elengedhetetlen tudnivalók ahhoz, hogy jól megismerjük magát a cursillót, mert a lelkeség létrejöttének az oka ad választ arra a kérdésünkre, hogy miért az a cursillo mentalitása, ami. A mentalitása gyakorlati alkalmazásához miért azokat az eszközöket kínálja számunkra, amelyeket a háromnapos tanfolyam keretében tanítunk?

Ismerjük a történelmi háttérrel, a polgárháború pusztítását, az egyház tönkretételét, a rengeteg pap és szerzetes meggyilkolását, a templomok lerombolását. Ez a történelmi körülmény sajnos nagy hatást gyakorolt a társadalomra, a benne élők életfelfogására, erkölcsi, hitbeli, közösségi életükre. (Párhuzamot vonhatunk a mai magyarországi helyzettel, természetesen vannak különbségek.)

Visszaemlékezésekből, a leírt anyagokból tudjuk azokat a személyes élményeket, tapasztalatokat, amelyek a tágabb és közvetlenebb környezeteket meghatározták. Gondoljunk csak arra a történetre, amit 2011-ben Arsenio Pachón Budatétényben mesélt el nekünk Eduardoról.

„*Katona lett, ahol többféle fiattal találkozott, akik a hétvégi eltávozás után vasárnap visszatérve a kaszárnyába, csoportokba verőd-*

ve beszéltek, hogy mit ittak, hogyan csajoztak. Eduardo meglepődött rajtuk, és azt mondta, ha mi keresztények képesek lennénk azt csinálni, amit ezek a fiatalok, ha mi úgy tudnánk elmészni keresztény cselekedeteinket, találkozásunkat Istennel, ha erre képesek lennénk, a világ keresztény lenne.”

Azon gondolkodott, hogy mondhatná meg ezeknek a fiataloknak, hogy Isten szereti őket.

Nem más ez, mint amit a „*Mi és a világ*” rollóban tanítunk, fel kell mérni a tágabb és közelebbi környezetet, miután ez megtörtént, felkutatni a megszólítandó személyeket, megérteni ideáljukat, és indulhat az akció.

Bonnínról tudjuk, hogy volt keresztény közössége, az *Actio Catholica* fiataljai, és a név szerint is emlegetett Sebastião Gayá, vagy Juan Hervas püspök. (Bizonyára sokan mások is.) A tapasztalatait, elképzeléseit természetesen velük osztotta meg, együtt gondolkodtak a megoldáson.

Ez nem más, mint az előcursillo, még ha a megalkotók sem ismerték (nem találták ki) ezt a meghatározást!

Idézek az *Ideas Fundamentales*-ből: „*Ez a korszak is, mint mindegyik, határozott kérdéseket vet fel, azok megoldásához a megfelelő eszközöket kellett kiválasztani. Bonnínnak és barátainak az előbb említett közösségben együtt átélt*

élményeik hatására mozgalom született, amely később megtalálta önmaga értelmét, irányvonalaát és módszerét.”

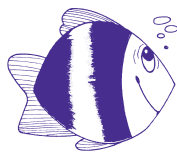
Megszületett a cursillo eszméje, és módszere, adott volt a „terep”, ahol mindezt gyakorolni lehetett. Ez nem volt más, mint a Szent Jakab sírjához zárandoklók csoportjai. Megtalálták bennük a „vertebrákat”, „gőzmozdonyokat”, a „ható” embereket, akikkel lehetett tovább folytatni a munkát.

Milyen érdekes, hogy amikor utólag – a három nap elvégzése után – akarjuk megismerni a cursillót, azt látjuk, hogy a keletkezés fordítva történt, mint ahogy mi átéljük a három napot, vagy tanulmányozzuk a szakirodalmat.

De a lényeg nem hanyagolható el, azt gondolom. A keresztény közösség az összefogás, döntés, az akció helye. A kiscsoport a növekedés, az osztozás, a töltekezés, a megmaradás színtere. Az állhatatosság, hűség egyik eszköze! (A kettő nem ugyanaz!) Ha ezeket jól értelmezzük, a rollóinkban kellő példákkal tudjuk alátámasztani és vonzóvá tenni, úgy vélem elegendő ahhoz, hogy élő, a cursillo mentalitásának megfelelő előcursillót tudjunk élni.

De colores!

Fabók Ildikó
a Nemzeti Titkárság elnöke

Cursillón voltunk...

88. férfi cursillo

2016. november 24-27. Tahí

Krisztusban szeretett Testvéreim!

Mit jelentett nekem a cursillo?

Az élet igazi értelmének kinyilatkoztatását jelentette, és ébresztette fel lelkemben, hogy legyek mindenért hálás és aláztos az életben!

Elsősorban szeretném megköszönni Ft. Dr. Czár János orgoványi plébánosnak, aki különös kapcsolatban van az élő Krisztussal, mert segített neki kiválasztani minket, hogy tanúságot tegyünk Krisztus szeretetéről, hiszen Krisztus hívott meg minket, mint ahogy az apostolokat is. Biztosan nem voltam egyedül azzal az érzéssel, akik kezdetben nem akartak részt venni a cursillón. Sienkiewicz regényében elhangzottakhoz tudnám hasonlítani vívódásunkat, ahol elhangzik egy párbeszéd Péter apostol és a mi szerelmes Jézus Krisztusunk között, amikor Péter apostol a hívek rábeszélésére elindul Rómából, nehogy nyája vezető nélkül maradjon. Az úton azonban találkozik Jézussal. Péter kérdésére Jézus szelíden, szemrehányás nélkül, de tárgyilagosan feleli: „Péter, ha te elhagyod a nyáját, én Rómába megyek, hogy újra megfeszítsenek.” Péter letörli könnyeit és habozás nélkül visszaindul Rómába. Micsoda lelkiismeret vizsgálaton megy át a lélek és általa az elme. Ez történhetett talán velünk is, hiszen amelyik egyházközségbe születünk, ott a kedves hívek figyelme ránk szegeződik, bízunk bennünk, figyelnek bennünket akkor is, amikor mi nem is gondolnánk. Mindezek ellenére, mi „kiválasztott” cursillokok átvitt értelemben, de menekültünk Rómából... Krisztus segítségével azonban bölcs döntést tud hozni az ember, ha figyel a bensőjére, vagyis a lelkére. Kedves cursillos társaim, szüntelenül köszönöm Krisztusnak, hogy megismerhettelek benneteket! A Veletek eltöltött idő a megbocsájtás és a szeretet hiteles megélésének valóságos látthatóságáról és megtapasztalásáról tett tanúságot számomra. A bűnt utálni kell, de

a bűnös embert nagyon-nagyon szeretni! Ha idejében fölismerjük bűneinket Krisztus szent kegyelme által, igaz hittel, őszintén és aláztos szívvel megbánjuk azokat, akkor olyan különleges lelki béke járja át a lelkünket, amit szavakba úgy gondolom, nem lehet kifejezni!

Alázatos szívvel köszönöm meg nektek, ha szívesen fogadjátok tőlem mindazt, amit oly rég szeretnék elmondani, de ha az egész életem gondolkodási idő lenne, az sem lenne elég ahhoz, hogy megadja a választ arra, hogy egyáltalán méltó vagyok-e arra a feladatra, hogy Krisztus Jézus szeretetéről én tegyek tanúságot előttetek, hiszen én inkább a tettek embere vagyok, én jobban szeretek dolgozni, mint beszélni! De, Jézus Krisztus szeretetéért, ha dadogva is, de megteszem, hiszen Ő úgy szeretett engem eltévelyedésem idején, hogy ott hagyta a 99 igazat, és eljött értem, az elveszett bárányért, hogy megmentse. Igen, eljött értem, és az Ő kegyelméből felelőket adott nekem, akivel szentségi házasságban élek immár húsz éve. Ővele, aki vigyáz rám, ha csüggedek, erőt ad, ha türelmetlen vagyok, türelmes hozzám, ha szomorú vagyok, átölel, úgy vigasztal, és még folytathatnám, de nem teszem, mert már el is szégyeltem magam, hogy mennyire kicsinyhitű vagyok hozzá képest, és ő mégis engem szeret! – Istenem, bocsáss meg nekem és engedd meg, hogy életem végéig úgy szeressem az én feleségemet, ahogy Te azt elvárod tőlem! Segíts, hogy szívem minden szeretetével szerethessem azt az asszonyt, aki úgy mondta ki a boldogító igent, hogy én csak egy villany nélküli tanácskő – hozzá teszem 18 évesen tette mindezt. Ki merem jelenteni, hogy Krisztus Jézus Urunktól kapott szeretetnek volt ez köszönhető, hogy nem éreztük a villany hiányát. Visszaemlékszem fiatalságunk tavaszára, amikor gyertyafényes vacsorákkal vendégelt meg az én szeretett feleségem, mikor fáradtan hazaértem kedves kis hajlékunkba. Fantasztikus hónapok voltak... Mi volt ez akkor, ha nem Isten szent kegyelme, ami átjárta a feleségem kicsi lelkét? Szentági házasságkötésünket követően két év-

re itt születtek szép szerelmünk gyümölcsei, a gyermekeink. Az egyik kislányom Ilona 18 éves, a középiskolában osztályelső, a másik kislányom Erzsike 17 éves. Ő sajnos gyógyíthatatlan beteg, agysorvadással született közénk, többek között a központi idegrendszernek sérülésével egybe fonódva, ami azt jelenti, hogy kéthónapos kisbaba értelmi szintjéhez hasonló élete van, nem tud beszélni, nem tudja kimondani azt, amit érez, hogy: „köszönöm édesanyám, hogy feltétel nélkül szeretsz és ápolasz engem”. Ő lemondott mindenről, csakhogy köztünk lehessen. Amikor megszületett Erzsike, a feleségem nem emelgette az öklét az ég felé e hatalmas kereszt miatt, hanem csak annyit mondott: „hús a húsból, vér a véreből!” Hozzáteszem, biztosan sokszor sírt éjszakánként (amikor én persze már aludtam), és könnyek között kérdezte az Élet Urát: „Miért kaptam ezt a keresztet Istenem? Én mindig csak szerettem! És cserébe ezt kapom!” Micsoda bensőséges érzelmek szabadulhattak föl az én szerelmemben! Olyan kicsinek éreztem és érzem a mai napon is magamat a kedvesem mellett mindezek megélésének köszönhetően, hogy szinte már fáj és fáj. Ha a kedvesem két gyönyörű kék szemébe belenézek, azon elmélkedek, hogy a „köszönöm, hogy vagy nekem”-en kívül, mit mondhatnék még neki? Talán annyit, hogy ameddig Krisztus Jézus haza nem hív engem, a tiéd leszek, és az Ő szent kegyelme által mindent megteszek annak érdekében, hogy a mindennapjaidat, mindennapjaitokat boldoggá tehessem azért, hogy boldogok lehessünk! Hiszen, amint szeretett családom és én tapasztalhattam eddigi életünkben, mindig számíthatunk Krisztusra, akkor ennek tükrében Krisztus is számíthat rám! Ehhez hiszem és tudom, hogy nem kell mást tennem és tennünk, csak annyit, amire Szent János apostol szavai tanítanak minket: „*úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket!*”

Krisztus Szeretete és az Ő végtelen békéje legyen velünk!

De Colores!

Csóka István,
a Szent Benedek asztaltól

88. férfi cursillo

2017. február 9-12. Tahi

A cursillon 13 jelölt, 7 munkatárs és 2 atya vett részt.

A csütörtök délutáni-esti érkezésekkor még érezhető volt a bizonytalankodás és ugyanakkor a kedves érdeklődés is, „hová jöttem?” Az esti szilenciumnál figyeltem fel először a fegyelmzettésre. Gyorsan és csendben tért mindenki nyugovóra. A jelöltek közül kevesen voltak, akik ismerték egymást, így a pénteki asztal-beszélgetések egymás megismerésével gyorsan nyitottá váltak. Öröm volt számomra, hogy az életkorokat tekintve sok volt a fiatal.

Talán ezért is tűnt fel már pénteken délután, hogy sok „nagy” és „mindennapi” kereszt is nyomja a vállakat. Akkor ott, de azóta is többször elgondolkoztam és igyekeztem visszaemlékezni, hogy amikor én végeztem a cursillót – ennek már 22 éve –, ilyenek voltak-e a gondok? Nem sok hasonlóságot találtam.

Egy kicsit távolabbról nézve (mármint életkorban), öröm volt látni, ahogy a sok új ismeret, az a bizonyos „cursillos szemüveg” mennyire hat a gondolataikban.

Mintha egy új, egy más világról beszél-nénk, mint ahonnan ide jöttek. Volt, akinél ez felismerés már péntek este megtörtént, és volt, aki csak szombat estére merte elfogadni a szeretet önzetlen áramlását és vált nyitottá és befogadóvá. Az atyákkal való beszélgetések erősítették és valóság-gá tették az igazi kapcsolatok lehetőségét. Mély és őszinte beszélgetések alakultak, öröm volt hallani a vasárnapi mise utáni megosztások mélységeit, és már itt elkezdődött a búcsúzkodás. Igaz, a búcsúzkodást én kezdtem, tudtam, hogy sokaknak komoly távolságra kell még utazniuk és a csatlakozásokat – Pestre beutazva, majd onnan még további 200 kilométerre – el kell érni.

A három nap ajándékának éltem meg, hogy valamennyi résztvevő szeretet-tank-ját sikerült a Szentlélek jelenlétében feltölteni, és bízom benne, hogy az új kiscsoportok megalakulásáig kitart az itt kapott lelki töltődés. Nekem személy szerint az új barátok könnyes búcsúzása volt a legmeghatóbb köszönet a három nap szolgálataért.

Hálás szívvel köszöntem meg az Oltári-szentségben jelenlévő Jézusnak a három nap minden kegyelmét.

De colores!

Juhász Károly rektor

„De colores”!

Még most, hetek múltán is a fülemben cseng ez a köszöntés, amelyet élőben először itt a cursillon hallottam Tahiban. Egy hideg februári csütörtökön érkezünk két, addig ismeretlen társammal a fővárosból. A nagy forgalom miatt kicsit késve értünk a lelkigyakorlatos házba, a többiek már hozzáálltak a vacsorához. Mikor beléptem az ebédlőbe, őszintén bevallom, kicsit megilletődtem! Huszonkét, számomra teljesen idegen férfi társasága szokatlan volt számomra. A vacsorát követően már kezdetét is vette a „keresztény tanfolyam”, ahogyan nevezte ezt a három napos együttlételet egyik társam. A kölcsönös bemutatkozást közös ima követte a kápolnában, majd mindenki elvonult pihenni. Másnap reggel már negyed hétkor ébresztették a csapatot, és a rövid ébredést és kávézást követően a kápolnában gyűltünk össze a reggeli imára. A nap további részében egymást követték a tartalmas és lelket, hitet erősítő tanúságtételek, előadások. Az asztalközösség tagjaitól, akikkel a három nap folyamán még szorosabb kapcsolatba kerültem, nagyon őszinte és mély megosztásokat hallhattam, amelyek arra ösztönöztek engem is, hogy megnyíljak számomra teljesen idegen emberek felé. De mégis, péntek estig nem tudtam teljesen felszabadultan és nyitott lélekkel részt venni és ott lenni közöttük. Imádkoztam Jézushoz, és kértem, hogy nyissa meg a szívemet, hogy be tudjam fogadni mindazt, ami itt elhangzik. Este lehetőség nyílt szentgyónásra és lelki beszélgetésre. Én Zsolt atyával beszélgettem, elmondtam neki, hogy mi az, ami bánt. Lefekvés előtt még hosszan imádkoztam a szobám magányában, és szombaton reggelre megtörtént a változás. Addig néha úgy éreztem, hogy mit is keresek én itt, ekkor viszont már hála volt a szívemben, amiért itt lehetek! Innentől kezdve minden előadást és tanúságtételt nyitott szívvel hallgattam, és szorgalmasan jegyzeteltem, hogy ki ne hagyjak va-

lami fontos gondolatot. Így éreztünk el a vasárnap délutánhoz, ami az egész együttlételet záró mozzanata és kiemelkedő eseménye volt. Megható, torokszorító pillanatokot éltem át, és szégyen ide, szégyen oda, de bizony néha könny szökött a szemembe!

Én egy nagyon komoly, három hónapos krízis után érkeztem ide azzal a céllal, hogy megerősödjek a hitemben, hogy közelebb kerüljek az Úrhoz. Itt ismét megtapasztalhattam Isten megbocsátó szeretetét, felém áradó, fogyhatatlan kegyelmét.

Hálás szívvel gondolok vissza minden-kire, és köszönetet mondok Zsolt atyának, Hofi, azaz Józsi atyának, és Juhász Karcsinak azért, mert lehetővé tették, hogy újra felfedezhessük és megtapasztalhassuk keresztény gyermekségünk erősségeit! Azért, hogy rátaláljunk feladatunkra, amelyet Jézus bízott ránk, és útravalóul kaphattuk azt, amit az apostolok is kaptak kétezer évvel ez előtt: hogy életünkkel hirdessük az Evangéliumot, tegyünk tanúságot cselekedeteinkkel, emberségünkkel a szerető Isten mellett.

De colores!

Tamás József

Én így éltem meg ezt a három napot!

Abban a tudatban indultam el, hogy hitem erős és számomra nem tudnak majd sem újat mutatni, sem tanítani.

A csütörtök esti előadásban azt éreztem, hogy az elhangzottakat én mind tudom, de jó volt az elsődőzaskor és bémálkozás-kor tanult, tapasztalt dolgokat felidézni.

A pénteki előadás nagy hatással volt rám. Sok újat tanultam. Valójában már akkor éreztem, hogy többet fogok kapni ettől az egész eseménytől, mint amire számítottam.

A szombati előadás után a kápolnában, a felolvasott olvasmányban elhangzott, hogy „ne félj elindulni, mert Isten ott lesz veled és segít.”

Vasárnap úgy éreztem, hogy valami megváltozott bennem. A záró misén az atyák vizet és bort öntöttek a kehelybe, az atyák körbe adták ezt, hogy tegyék bele bűneinket, amelyekért megbocsájtást várunk. Ahogy a kezembe fogtam a kehelyt, be-leraktam minden bűnömet, látni véltem benn egy fényserű morzsát. És akkor azt éreztem, hogy Isten ezzel azt szeretné elmondani, hogy, számít rám, szeret engem, terve van velem.

Úgy érzem, hogy megtanultam nyitott szemmel járni. Mindkét atyának hálás köszönettel tartozom ezekért az ajándékokért, valamint köszönöm a rektor úrnak, a munkatársaknak, és minden jelenlévőnek.

Hálás köszönettel és imával,
De Colores!

Horváth László

92. női cursillo

2016. november 17-20. Tahi

„...igen, Isten valóban szeret engem”

Már több hét is eltelt azóta, hogy egy nagyon kedves kolléganőm hívására részt vettem a cursillo hétvégén Tahiban. Bevallom, nem sokat tudtam róla, de bíztam a kolléganőmben. Csak jó helyre vihet. Elvárásaim nem voltak. Arra gondoltam, hogy magam mögött hagyva az utóbbi 2-3 évben történt sok nehézséget és fájdalmat, kilépek a mindennapok taposómalmából, és elvonulok feltöltődni testileg és lelkileg. De főleg lelkileg.

A hitem mindig is elég ingadozó volt. Hol nagyon bíztam az Úrban, hol meg egyáltalán nem. Azt hiszem, csak az eszemmel hittem benne. Arra vágytam, hogy a lelkemmel is érezzem Őt. Nyitott szívvel indultam el.

Csütörtök este az elsők között érkeztem. Petra és Szandi szeretettel fogadtak, és segítettek elfoglalni a szobámat. Aztán következett az ismerkedés és este a szilencium. Jól esett a csend!

A pénteki, szombati előadások elgondolkodtattak, az előadók őszintesége, magával ragadó tanúságtételei mélyen megérintettek. Sok új szempontot, gondolatot, hitet és reményt adtak. Kezdtém belülről érezni, hogy igen, Isten valóban szeret engem, fontos vagyok Neki. Elég feszített tempóban haladtunk, el is fáradtam, de ez egyben jó is volt. Nem jutott időm gondolkodni a munkahelyem dolgairól, a fájdalmaimról. Kezdtém leengedni, a szívem pedig megtelt nyugalommal és békével, amit már olyan nagyon régen nem éreztem.

Az asztaltársaimmal – bár azt gondolom, elég különbözőek voltunk – őszintén és nyitott szívvel tudtunk beszélni gondjainkról, érzéseinkről, gondolatainkról. Kedves, biztató sorokat szívesen olvasgatom ma is a kis kék cursillos imakönyvemben.

A közös, magunkért és egymásért végzett imák János atya és Petra vezetésével, igazán felemelőek voltak.

Székely János atya előadásai, gondolatai, imái még közelebb hozták hozzám a jó Istent. Egy majdnem 20 éve nyomasztó lelki tehertől sikerült megszabadítania egy késő esti beszélgetésünk során. Mindig is rossz alvó voltam, de azon az éjszakán nagyon jól, nyugodtan aludtam.

Ez a csodálatos három nap megmelengette a lelkemet. Hálás vagyok a jó Istennek, a kolléganőmnek, Szandinak, János atyának, Petrának, Ritának, valamennyi szervezőnek, a kedves „asztaltársaimnak”, hogy együtt lehettem velük. Rengeteg szeretetet kaptam tőlük. A lelkem csordultig telt kegyelemmel, békeséggel, nyugalommal. Újra tudok bízni és remélni. Hiszem, hogy az Atya mindig megsegít, gondomat viseli, és fontos vagyok neki, mint ahogyan többi embertársamnak is. Igyekszem, hogy

ezt az üzenetet a magam szerény eszközeivel mások felé is közvetítek, ott, ahová Ő helyezte.

De Colores!

Éva, Szent Kinga-asztal

93. női cursillo

2017. február 23-26. Tahi

Így éltem meg a cursillót

Az én cursillóm nem volt szokványos – azt éreztem, hogy az istenkapcsolatom nagyjából rendben van, ezen a téren nem is történt jelentős fordulat. Számomra az embereken keresztül volt nyilvánvaló Isten jelenléte, ott is, és azóta is. Fantasztikus volt megtapasztalni a kegyelemáramlást. Jó volt ilyen sokféle, Krisztusban hívő emberrel együtt lenni. Nekem ez a hétvége egyrészt a mélyebb önismeretről szólt, hogy próbáljam meg elengedni az elvárásokat, illetve kaptam egy lökést, hogy lépjek ki a kis világomból, s menjek ki a szűkebb környezetembe, mert én is képes vagyok adni, lehet, hogy apró dolgokat, amelyekre viszont nagy szükség van. Nagyon örülök ezenkívül annak, hogy létrejött helyi cursillos kisközösségünk is, s izgatott várakozással tekintek előre, hogyan fogjuk egymást és magunkat közelebb vinni Istenhez.

Isten áldja meg a szervezőket és munkájukat, s adja meg minél többünknek az élő istenkapcsolat kegyelmét!

De Colores!

Zajdon Anna

Isten vonzásában

Az utolsó, februári női cursillon Varjú Viki rektor hat új munkatársat hívott, akik közül öten beszédet is mondtak.

Őket kérdeztük, hogyan élték meg első munkatársi szolgálatukat, mi segítette döntésüket, hogy az első hívásra igent mondjanak. Vágytak-e, vártak-e erre a hívó szóra?

Henter Ági így számol be élményeiről:

Kicsit több, mint egy éve végeztem el a cursillót Tahiban. Akkorra hatással volt rám, hogy már akkor megfogalmazódott bennem, hogy ezt az élményt milyen jó lenne újra átélni. Férjem az elmúlt évben kétszer volt munkatárs börtöncursilloban, ezekre az alkalmakra közösen készültünk. Utá-

na mesélte az élményeit, sőt ez egyik záró eseményen én is jelen tudtam lenni. Ez nagyon kíváncsivá tett, hogy milyen lehet a másik oldalról is részt venni a cursillon.

Ezért, amikor Varjú Viki meghívott, nagyon boldog voltam és szívesen vállaltam tanúságtételt is. Persze volt bennem félelem, hogy meg tudom-e úgy írni és el tu-

dom-e majd úgy mondani, hogy átmenjen a cursillo üzenete. Viki ebben nagyon sokat segített, a Szentlélek pedig vezérelt és egymás után jutottak eszembe az életemből vett példák.

Szerettem volna úgy átélni a cursillót, mint első alkalommal, de egészen más volt. Bár tudtam, hogy mi következik, azonban az asztalnál nekem figyelniem kellett arra, hogy ne akadjon el a beszélgetés, ugyanakkor ne legyen feltűnő a viselkedésem. A tanúságtételig pedig izgatott is voltam, hogy jól sikerül-e, hitelesen át tudom-e adni, amit leírtam. Ezért nem tudtam úgy részt venni az eseményekben, mint első alkalommal, tudatomban az volt, hogy nekem most feladatom van. Másfelől nagyon izgalmas volt bepillantani a kuliszszak mögé és látni, hogy milyen komoly munka folyik a háttérben. Az pedig csodálatos volt, ahogy láttam egyre jobban megnyílni az asztaltársakat és a többieket is a közös étkezéseknél. Jöttek a könnyek, ami oldotta a feszültséget, és a jelöltek egyre inkább kezdték megérezni, hogy miért kaptak meghívást. A legnagyobb élményeket vasárnap éltem át, mert az asztaltársaim többségében akkor tapasztaltam meg nagy változást, amit hatalmas kegyelemként éltem meg.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy lehetővé tette számomra, hogy munkatársként is bekapcsolódhattam a cursilloba.

De Colores!

Miletics Évi tanúságtétele a tapasztalatairól
Két éve végeztem cursillót. A 88.-at. Akkor nem tudtam hová megyek, és hogy mi vár rám. A meghívás egyszerű volt: „át kell élned!” Bíztam abban, aki küldött, ennek ellenére csak szombat estére tudtam feloldódni. Addig elég zárkózott voltam. Ebben óriási szerepe volt a lelki beszélgetésnek Zsolt atyával. Tükröt tartott elém. A cursillo egésze szembesített önmagammal. Új úton indulhatott el az életem.

Innentől kezdve úgy éreztem magam, mint aki egy méterrel a föld felett jár. Sajnáltam, hogy haza kell menni, de azt tudtam, ezt az élményt a környezetemben többeknek is át kell élnie. Hazatérve Pomázon szerető, befogadó, elfogadó kiscsoportot várt. És vár a mai napig is.

Az érzés, hogy ezt át kellene adni, tehát már ott megszületett.

Bozi Gyuri hívására kezdtem el járni a havi egyszeri vezetők iskolájára, Újpestre. Az vonzott, hogy hónapról hónapra János atyától tanulhatok.

Egyre több embert ismertem meg. Láttam, mekkora szívvel építik a cursillo által Isten országát. A testvérek befogadtak, elfogadtak engem is teljesen újként.

Ahogy teltek a hónapok, megszületett az én szívemben a vágy, szeretnék munkatárs lenni, ezért végtelen boldog voltam, mikor 2016 novemberében megcsörrent a telefonom és Varjú Viki hívott. Azonnal igent mondtam.

Azon viszont nagyon meglepődtem, mikor azt mondta, beszélnem is kell majd. Azt gondoltam, elsőre mindenkit csendes munkatársnak hívnak! De az igen az igen, gondoltam.

A döntéssel együtt megszületett bennem az elkövetkező hónapokra szóló napi imaszándék is: „Uram, ha valóban ezt szeretnéd, tégy engem alkalmas eszközzé!”

A felkészülés számomra csoda volt. Ismeretlen emberekből összetartó, igazi csapatná váltunk. Külön öröm volt, hogy amikor ideje engedte, velünk volt Zoli atya is. Észrevételeit mindig értünk fogalmazta meg, hogy minél jobbak lehessünk, és többet adhassunk majd a jelölteknek.

Dacolva kemény faggal, a szívünkben örömmel és tüsszel készültünk. A Szentlélek által mindannyian azt a beszédet mondtuk, ami a leginkább illett hozzánk. Az első perctől az utolsóig élveztem a felkészülést.

Közeledett a cursillonk ...

Két nappal a kezdés előtt jó barátnőm, cursillos és kiscsoport társam hosszú betegsége után hazatért a Mennyei Atyához. Felhívtam Vikit, hiszen ő is ismerete, mert egy cursillon voltunk, de csak sírni tudtam. Fogalmam sem volt, hogyan indulok el két nap múlva szolgálni. Kértem a társak imáit. Lelki atyám is sokat segített. Volt ideje, szíve, lelke és türelme arra, hogy az én lelkemet rakja össze. Egy bátorító, biztató üzenet tőle és imái...

Ekkor éreztem át igazán, milyen a közösség megtartó ereje.

Valóban eljött a csütörtök. És el tudtam indulni Tahiba.

Az első este csendje azért még nagyon kellett!

Másnap viszont már mosolyogva ébredtem, és tudtam, minden rendben lesz a beszéddel is, és az asztalban is.

Miben volt más a mostani cursillo, mint először?

Most nem repkedtem a föld felett egy méterrel. Saját cursillom után nehéz volt visszailleszkedni a hétköznapiakba. Tahiban olyan jó volt.

Most viszont hálát tudtam adni, mert azt az örömet, Krisztus szeretetét, amit átéltem, el tudtam vinni haza és a munkahelyemre. Most nem volt szakadék a „két világ” között.

Valódi értelmet nyert a meghíváskor elhangzott mondat: „ezt át kell élned”. Most értettem meg igazán.

Más volt, hiszen tudtam, mi után mi következik. Egyben ugyanaz is volt, hiszen az atyák és a társak beszédei, a szentmisek, a közös imádságok, az asztal beszélgetések ugyanúgy megérintették a lelkemet.

Legnagyobb élmény? Látni egymást, milyen küzdelmekkel érkezünk csütörtökön, majd péntektől asztalba rendeződve beszélgetni, és ehhez képest hogyan mentünk haza vasárnap. Krisztus szeretetétől eltelve, barátként Krisztusban. Átélni, ennyire közelről látni azt, mennyivel szebbet tud hozni az életünkbe, ha teljesen rábízunk magunkat.

Remélem, még sokszor átélhetem ezt a csodát.

De colores!

Tarman Bernadett összefoglalása munkatársi élményeiről:

2013-ban végeztem el a cursillót. Amikor Varjú Viki felkért, hogy legyek munkatársa a következő cursillon, annyira meglepődtem, hogy nem is gondolkoztam, megkértek, hát igent mondtam. Aztán éjjel felébredtem arra, hogy hogy is van ez, én egyből igent mondtam? Kicsit megijedtem, főleg amikor kiderült, hogy beszédet is kell mondanom. Szívem szerint a vallásosságot választottam volna, de ennek a beszédnek a megírásához több munkatársi tapasztalat szükséges, így a 4. örök nap beszéd lett az enyém. Ez a téma menet közben ketté lett osztva, és így az ultreyáról kellett írnom a saját életem tanúsága alapján. A vázlat szerinti elvárások, megkötések miatt eleinte sokat küszködtem vele, nem nagyon bíz-

tam magamban, és bár voltak megbeszélések előtte, mégsem tudtam pontosan, hogy is lesz majd ott.

Aztán eljött a csütörtök, és én, más oknál fogva, nagyon szomorúan indultam el, de tudtam, hogy így nem lehet, össze kell szedni magam.

Hálát adok Istennek, a Szentléleknek, mert kezdettől fogva velem volt. Éppen csak beléptünk a házba, a szomorúságot mintha elfújták volna, boldogan és mosolyogva vártam és fogadtam a többiekkel együtt a jelölteket.

Az asztalnál ketten voltunk munkatársak, az elejétől kezdve nagyon barátságos, kedves és nyitott volt mindenki, pedig eléggé különböztünk egymástól. Nagyon sok embert megismertem, mert az étkezéseknél próbáltam mindig máshova ülni és mindenkivel beszélgetni. Az első órák öröme csak erősödött, nem esett nehezemre, hogy barátságos, kedves és mosolygós legyek. Viki a cursillo utáni munkatársi összejövetelkor megkérdezte, volt-e valaki, akivel nehezebb volt barátságosnak lenni, őszinte szívvel mondhattam, hogy nem, senki. Nagyon szeretetteljesek voltak a munkatársak is, és nem utolsósorban az atyák is.

Nagyon szép és megható tanúságtételeket hallottam a beszédekben és az asztalban is. És nagyon sokat tanultam mindenkitől, a munkatársaktól és a jelöltektől is. És eljött az utolsó nap, ezzel az én beszédem is. Félttem, hogy már mindenki fáradt, talán nem jó utolsóként beszédet mondani. Előtte imádkoztam, kértem a Szentlélek segítségét, és Szűzanya közbenjárását is. És csoda történt, mert csend volt, éreztem és láttam, hogy figyelnek rám. Ha valamivel elértem a lelkükhöz, az a Szentlélek segítsége volt!

Nem tudom, mivel érdemeltem ki azt a rengeteg szeretetet, amit kaptam.

Elsősorban hálát adok Istennek a kegyelmeiért, amivel elhalmozott az első pillanattól kezdve a cursillo alatt és a 4. örök napon is. Hálát kell adnom a renge-

teg emberi szeretetért is, amit még nem tudtam feldolgozni, és még mindig kicsit a föld felett járok. Az is szép, hogy a kis könyvemben „talpalatnyi” hely sincs a sok kedves beírástól. De a sok-sok ölelés, köszönet, kedves búcsú, a rengeteg szeretet nagyon meghatott, kicsit zavarba is hozott, hogy tényleg megérdemlem?

Természetesen ez is a Jóisten kegyelme, amiért elsősorban Neki adok hálát, de hálán köszönöm Vikinek is, hogy meghívott, és mindenkinek, aki ezt lehetővé tette. Végezetül remélem és kívánom, hogy a most végzett cursillosok is ezt az örömet és kegyelmet érezzék és ezen az úton haladjanak tovább.

De colores!

.....
A legrégebben végzett új munkatárs, Ullicsákné Kenyeres Réka elményeiről a következőket mondta el:

Én az 53-ik Női Cursillót végeztem Leányfalun, 14 évvel ezelőtt. A küldöm Varjú Viki volt. Csodálatos volt az a három nap a számomra. Ezt a csodát őrizgetjük azóta is a férjemmel, és amikor a 4. örök nap fényre gyengülni látszik, ha néha nehéz is, de igyekszünk visszahelyezkedni abba a különleges szeretet-közösségbe, amely akkor alakult ki kettőnk közt, amikor egymást követő hétvégéken vettünk részt a cursillon. Az eltelt évek alatt nem vágytam arra, hogy munkatárs legyek, sőt inkább óvakodtam tőle, nehogy elhívjanak. Bártortalannak, éretlennek éreztem magam ehhez a szolgálathoz. Aztán most november elején felhívott Varjú Viki, hogy ő rektor lesz februárban, és szeretné, ha munkatárs lennék, de nem csendes, hanem beszédet is mondanék. A villamoson álltam, hát meg kellett kapaszkodnom a meghívás hallatán. Két nap gondolkodási idő után igent mondtam. A Viki iránti bizalom és a Szentlélekbe vetett hit azt érezte velem, hogy erre a kiválasztásra nem mondhatok nemet. Remek munkatársi csapat kovácsolódott össze szűk három

hónap alatt, extra odaadással mindenki részéről. Mindig vártam ezeket a találkozásokat. Hétről hétre hordoztuk egymást szeretetben, imában, teljesen feltöltődve indultunk neki a közös, nagy kalandnak.

Mivel az „én” cursillom régen volt, legalább olyan izgalommal és kíváncsisággal érkeztem Tahiba, mint annak idején Leányfaluba. Tudtam, hogy most a „másik oldalon” vagyok, nagyobb odafigyelés kell, felelősség, mégis nagyon vágytam rá, hogy megélhessem azt a kegyelmi élményt, mint akkor, vagy legalább valami hasonlót. Már péntek reggeltől megtapasztaltam újra, hogy milyen csodálatosan munkálkodik a Szentlélek például az asztaltársaságom kiválasztásában, a találkozásaimban, a szövődő barátságaimban és abban, ahogyan saját magamat és az egyes embereket láttam óráról órára kinyílni, megerősödni és átalakulni. Biztonságot és magabiztosságot adott Viki pozitív kisugárzása, és az, ahogyan végig kiegyensúlyozottan, mosolygósan „vezényelt”, meghatározta a három nap vidám alaphangulatát. Rengeteget neveltünk és könnyeztünk, és nem csak a meghatottságtól.

Vasárnap délelőtt olyan kegyelmi élményben volt részem, amire kezdettől fogva vágytam. Kitisztult bennem minden, pontosan láttam, hogy miért vagyok itt, mi a feladatom, és hogy igen, meg lehet élni az isteni kegyelmet munkatársként is. A zárón úgy éreztem, hogy ülhetnék akár ott, a jelöltek között is ugyanazzal a meghatódottsággal, hiszen jelölt vagyok én is, csak már munkatárs-jelölt. A cursillon és utána is megerősödtem abban, hogy kiválasztott vagyok, és hogy Isten engem erre a 93-ik női cursillora tartogatott. Másodszor is meghívott engem Viki által, hogy közvetítője és részese legyek azoknak a csodáknak, amelyek az Árpád-házi Szent Erzsébet asztalnál és környezetében a szemem láttára végbementek.

Köszönöm Nektek mind, akik végig éltétek velem ezt a csodálatos három napot!

De colores!

„Ezt a napot az Úr adta, ujjongjunk és vigadjunk rajta.” — 118. zsoltár

Bemutatkozik a Vezetők iskolája háziasszonya

– Solymosi Kati

A keddi **Vezetők Iskolája** alkalmain az utóbbi időben Szieberth Máté invitálása, köszöntése mellett új „háziasszonyt” ismerhettünk meg. Solymosi Kati kedvességével, végtelen finomságával és figyelmeségével üdvözlö a régi és új résztvevőket, vezeti ezeket az estéket és hívja, bátorítja azokat, akik még nem tapasztalták meg ennek a kedd estének a bensőséges, barátságos és megerősítő légkörét.

Kedves Testvérek!

Hónapról-hónapra hívunk benneteket a Vezetők Iskolájába. Ez az alkalom csodálatos lehetőség a találkozásra és az ismerkedésre minden olyan cursillot végzett testvérnek, aki úgy érzi, hogy Jézus arra hívja őt,

hogy a Cursilloért tegyen. Szeretettel várunk mindenkit, akiben él a vágy, és megérintette őt az mód, a barátkozás módja, hogy Isten szeretetét minél több embernek továbbadja.

A Vezetők Iskolája megnevezés talán kicsit félreérthető. Igazából ez egy olyan iskola, ahol nincs tanár, nincs tananyag, és vizsgák sincsenek. Nem is arra való. Sokkal inkább hasonlít ahhoz, mint ahogy egy nagy gondolkodó vagy tudós, iskolát teremtetett maga körül. Sok olyan tanítványt jelent, akik ugyanazon az úton indultak el, és elkezdtek ugyanazon az ösvényen továbbmenni és alkotni.

Eszünkbe juthat a tizenkét apostol. Jézus baráti módon volt együtt velük. Amikor Jézus tanította őket, az sem volt iskolához hasonló. Nem előadásokat tartott nekik, ha-

nem Vele együtt éltek és így sajátították el az evangélium lényegét. A szívükbe írta.

A mi iskolánk mestere és legfontosabb tagja Krisztus és a Szentlélek. Ő az, aki tanít minket. Az Ő fényében és egymás barátságában próbáljuk Krisztus lépéseit követni és az örömhírt minél többeknek elvinni.

Minden alkalommal átéljük, hogy egy egymást szerető testvéri közösségben vagyunk. Kicsit kilépve a hétköznapi zűrzavarából másik dimenzióba kerülünk. Megosztjuk egymással az életünk örömeit és nehézségeit, kicseréljük a gondolatainkat. A tabernákulum előtt pedig különösen is átéljük Jézus közelségét, erejét, szépségét és nagyságát.

Akinek ez vonzó, jöjjön a Vezetők Iskolája következő alkalmaira. Sok szeretettel várjuk!

Vezetők iskolája – 2017. évi időpontok

Helyszín: IV. Szent István tér 21.

(Újpesti Főplébánia, az Egek Királynéja Templom közelében, M3 Újpest Központ megállótól 5 perc séta.)

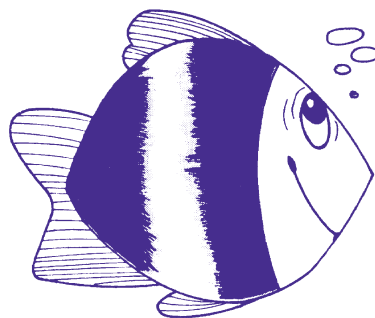
Gyülekezés 1/2 6-tól, kezdés 6 órakor.

április 18.

Időpontok:

május 9.

június 13.

Megtartottuk a Magyarországi Cursillo Mozgalom Nemzeti Titkárságának idei értekezletét.

A program február 17-én este Székely János püspök atya lelkigyakorlatával kezdődött, melyen 18-an vettünk részt.

A lelkigyakorlat témája a helyes istenkép volt. A cél: ne csak sötétben lássam magam, hanem olyannak, amilyennek Isten lát. A TE által leszek ÉN-né. A legnagyobb TE a teremtő Isten.

A mai kor ateizmusának oka: ki az Isten, aki előtt le tudok borulni, akinek az életemet oda tudom adni?

Feladatunk, hogy istenképünket krisztusarcúvá tegyük. Az Isten fogalmához kapcsolódó – mindenható, mindent tudó, abszolút – fogalmakat tisztázta számunkra János atya. Végül Jákob történetén keresztül halottunk példát arra, hogyan nevel minket az Isten. A befejező nagy körben arról osztottunk, hogy minket milyen módon nevelt, formált Isten eddigi életünk folyamán.

Szombaton a reggeli misében azt halottuk, hogy Isten a magvetést bízta ránk. Azért nem az aratást, mert nem tudnánk szétválasztani a búzától az ocsút.

A magvetésben akkor vagyunk hűek, ha nem veszítjük el kedvünket attól, ha rossz talajra vagy az árok szélére hull az általunk elszórt mag, hanem a szeretet apró tetteivel végezzük a ránk bízott feladatot.

Délelőtt 10 órakor kezdtük az értekezletet 23 fő részvételével. Székely János atya köszöntőjében elmondta, hogy az egyesülés érdekében megtett lépéseinkkel, a kék imakönyv és a vázlatok egységesítése révén nagy utat tettünk meg. Átadta úgy a civil, mint a papi vázlatoknak egy rövidített formáját – törzsanyagot – azzal, hogy a dőlt betűs rész tartalmilag, gondolatában, a vastag betűs rész kötelezően kerül-

jön be a vázlatainkba, mindkét stílus képviselőinél. Az első körben az egyházmegyei képviselők beszámoltak arról, hogy milyen programokat terveztek az idei esztendőre, és hogyan fejeződik ki a programjaikban az „előcursillo éve” gondolata, feladata.

A kék imakönyv negyedik kiadása hamarosan megtörténik, ebben az előző kiadásban megjelent könyvtől nincs tartalmi eltérés, csak helyesírási, nyomdatechnikai javításokat tartalmaz. A könyv minél hatékonyabb terjesztéséhez javaslatot fogadtunk el, mely szerint a záróünnepélyekre tegyük ki a székekre a negyedik kiadás példányait, melyeket visszaadhatnak a záró végén, vagy megvehetik.

Szieberth Máté beszámolt a nemzetközi ügyekről. Az idei Európa Titkárság ülésének helyszíne még nincs kijelölve, szívesen ajánlkozunk ennek megtartására.

Az Európa Titkárság feladatát Portugália után 2018-tól más ország fogja koordinálni. Felmerült, hogy ennek a feladatnak betöltésére jó lenne, ha jelöltetné magát Magyarország. Különlegessé teszi a 2018-2022 közötti ciklust, hogy 2020-ban nálunk lesz az Eucharisztikus Kongresszus, amely különleges ismertséghez, elfogadtatáshoz segítené a Magyarországi Cursillo Mozgalom. Az ezzel kapcsolatosan döntésre a május 22-i Állandó Tanács megbeszélésén kerül sor.

A Fatimai Világtalálkozó május 6-i programjával kapcsolatban – amikor a Cursillo felajánlják a Szűzanyának – kérjük az egyházmegyei titkárságokat, szervezzenek ultreyát, programot, ahol 16:30 perckor szentmise, vagy szentségimádás keretében ezt a felajánlást Magyarországon is megtehesük.

Idén az Országos Ultreyát szeptember 23-ra tervezzük, a helyszínnel kapcsolatosan János atya még egyeztet.

Az *Ideas Fundamentales* 3. kiadásának magyar fordítása és lektorálása elkészült. Könyv formában, Portugáliában kerül kiadásra. Az egyházmegyei példányszámra vonatkozó igényét az ár ismeretében felmérjük.

Határozatot hoztunk abban, hogy a munkatársak kiválasztásában a rektorok egyeztessenek a saját egyházmegyei vezetőségükkel, a lelki vezető tudtával.

Ugyanezt kérjük akkor, ha más egyházmegyéből kérünk fel munkatársakat, hogy ez kizárólag csak a lelki vezető és az adott egyházmegye grémiumának tudtával, velük közösen megbeszélve, egyeztetve legyen lehetséges.

János atya összefoglalójában kiemelte a következőket:

A 3. nap üzenete nehezen megy át a cursillo hétvégeken, ezért a munkatársak segítsék hozzá a jelölteket a kiscsoportba jutáshoz.

Adjunk a kezükbe egy rövid brosúrát, amelyben segítséget adunk, hogy merre induljon el az apostoli munkájában.

Kerítsünk sort arra, hogy a volt munkatársakat hívjuk össze egy programra, érezzék, hogy számítunk rájuk.

Az asztalmunkatárs feladata nem fejeződik be a záró ünnepélyvel, sőt ekkor kezdődik el igazán!

Fabók Ildikó
elnök
Nemzeti Titkárság

„Krisztus keresztje ébressze fel bennünk a vágyakozást Isten, a Jóság és a fény iránt.” — Ferenc pápa

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Észak-pesti régió

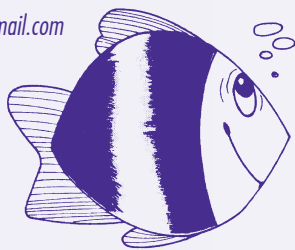
Egek Királynéja főplébánia
 IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)
 Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya
 Körössy Gábor korossygabor@freemail.hu
 Bernolák Melinda bernolak35@gmail.com
 +36-20-450-0292

Rákosmente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia
 XVII. Szabadság sugárút 39.
 Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya
 Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu
 +36-30-514-0961

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia
 XVI. Templom tér 3.
 Minden páros hét csütörtökén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián.
 Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve
 Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com
 +36-30-338-4248

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Közösségi Ház
 XIV. Kassai tér 34.
 Találkozási időpontok a honlap régiós hírek rovatában
 Földes Mária foldes.maria55@gmail.com

Dél-pesti régió

Budapest Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia
 1091 Budapest, Üllői út 145.
 Pesti-Déli Espereskerület
 Guzsal Barnabás guzbar2011@gmail.com

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia
 II. Bp., Kossuth L. u. 13.
 Ultreyák külön meghirdetve a honlap régiós hírek rovatában
 Marosiné Váradi Andrea marosineandi@gmail.com

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság
 XII. Táltos u. 16.
 Megyeri Attila megyeri.attila@citronut.hu
 +36 30 565-9587

„Az emberiségnek a föltámadt Úr ajándékuul kínálja
 a maga szeretetét, mely megbocsát,
 kiengesztelődik és újra reményt ad a léleknek.”
 — Szent II. János Pál pápa

Egyházmegyei cursillo hétvégék 2017-ben

Helyszín: Tahi, Szív Lelkiségi Központ

Időpontok, rektorok:

- **Cursillo a Cursilloért: 2017. május 18–21.,**
rektor: Várdai Judit <vkollarjudit@gmail.com>
- **94. női cursillo: 2017. május 25–28.,**
rektor: Román Henrietta <romanheni72@gmail.com>
- **90. férfi cursillo: 2017. június 15–18.,**
rektor: Telek Zoltán <telekz@monolith-it.hu>
- **95. női cursillo: 2017. augusztus 17–20.,**
rektor: Juhász Katalin <juhaskat@gmail.com>
- **91. férfi cursillo: 2017. szeptember 7–10.,**
rektor: Várdai Pál <vardai.pal@gmail.com>
- **96. női cursillo: 2017. november 9–12.,**
rektor: Korai Szandra <szandikorai@gmail.com>
- **92. férfi cursillo: 2017. november 16–19.,**
rektor: Csákó Gyula <csakoyg@gmail.com>

Jelentkezési lap letölthető a <http://www.bpcursillo.hu/jelentkezes> oldalról.

De Colores

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyei Cursillo Mozgalom Boldog Özséb Titkárságának hírlevele

A szerkesztőség e-mail címe: cursillo.szerkesztoseg@gmail.com

Nyomdai előkészítés és gyártás: Pharma Press Nyomdaipari Kft.

Az újság megjelenését támogatta:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

Régiós Ultreya

2017. május 6.
délután 15:00

A fatimai jelenések centenáriumi évében a világ cursillistái összegyűlnek Fatimában, hogy a Szűzanya oltalmába ajánlják a mozgalmat és emlékezzenek az alapítóra, Eduardo Bonnínra, aki 2017-ben lenne 100 éves.

Ezzel egy időben ultreyát tartunk, melyre szeretettel hívunk,
a Magyar Szentek Templomába!

A tanúságtételek, Bonnín-i emlékezések, Szentségimádás és szentmise mellett imában és lélekben kapcsolódunk zarándok testvéreink imáihoz!

Cím: 1117 Budapest, Magyar tudósok körútja 1.
Jelentkezés: Visyné Évánál: 30-971-6858, vagy
bpultreya2017@gmail.com
Gyülekezés: 14:30-tól

Cursillo Titkárság
06-30/971-6858
bpcursillo@gmail.com